

DZĪVE MAN NAV NODARĪJUSI PĀRI

RALFS

Kaut kādi pāris gadi jau ir kopš nāku uz „Gaismas staru”. Tagad pierasts, pazīstami cilvēki, draugi parādījušies. Sākumā bija grūti saprast – kas būs, kā būs. Sveši cilvēki. Darbinieki te ir saprotoši, uz viņiem varu paļauties. Ja kaut kas notiek, varu izstāstīt savu stāstu un man palīdzēs. Mājās sēdēt četrās sienās būtu diezgan bēdīgi, nezinātu, ko iesākt. Atnāku un drūmās domas aiziet prom, kad sāku ar kaut ko nodarboties. Riktīgi priecīgi, ka varu nākt un piedalīties nodarbībās – mūzikā, mākslā, keramikā.

Man liekas, ka arī ārpus „Gaismas stara” ir cilvēki, kam varu uzticēties, kas palīdzēs. Māsa man ir un krustmāte. Viņas mani saprot. Ar ģimeni man ir labas attiecības. Sākumā nezināja, kas ar mani notiek, bet tad ārsts izstāstīja un viņi saprata, kas ir kas. Draugi un pazīstamie arī ir, kas neprasa vai tu esi slims, bet darbojās kopā. Kad gribēju stāties Mākslas akadēmijā, draugs man iedeva savus zīmuļus, pastāstīja kas un kā jādara, kam jāpievērš uzmanība. Es gan neiestājos, sliktas atzīmes bija. Viens cilvēks tur bija, kas piecpadsmit gadus pēc kārtas bija stājies un beidzot laikam tika. Nezinu vai stāšos vēlreiz, bet, ja tiktu akadēmijā, gribētu mācīties grafiku. Vecaistēvs grafiķis bija – zīmēja un taisīja visādus mākslas darbus žurnālam „Zīlīte”. Varētu teikt, ka sirdī arī esmu mākslinieks.

Esmu optimists, man dzīve nav nodarījusi pāri. Varbūt pat pārāk maz raudu. **Kad esmu „Gaismas starā” man bieži aizmirstas, ka esmu slims, kad esmu sabiedrībā man arī aizmirstas, nepievēršu slimībai uzmanību. Nemēģinu daudz ko attaisnot ar slimību. Ir jau arī tā, ka bieži vien nevaru saprast – tas slinkums vai slimība. Tā sāka parādīties jau kaut kad bērnībā. Man bija kādi četri vai pieci neizgulēti smadzeņu satricinājumi. Te *stroikā* truba uzkrita, te vēl kaut kas. Vajadzēja izgulēt tos satricinājumus, bet biju jautrs un nemierīgs. Pēc tam bija dažādas sekas. Bija arī bailes, jo nevarēju saprast, kas notiek.**

Ļoti reti prasu kādam padomu, mēģinu tikt ar visu galā pats. Ja prasu, tad kādam no tuviniekiem. Viņi sapratīs, citi var nesaprast. Bieži vien cilvēkiem no malas liekas, ja rokas un kājas ir, tad taču ar tevi viss kārtībā. Kamēr nav saskārušies, īsti nesaprot. Ar laiku man paliek arvien vieglāk. Sāku ar savu slimību sadzīvot, jau zinu, kas ir kas, arī dakteri palīdz.

Vienu brīdi viena meitene man visu laiku zvanīja un prasīja kaut kādus padomus. Mēs ar viņu satikāmies slimnīcā. Interesējās kā rīkoties, stāstīja, ka viņa rūķītšus redzot un tā. Teicu, lai neuztraucās un iet pie daktera, varbūt jāpamaina zāles.

Tagad gribētos atsākt iet uz „Otro elpu”. Agrāk palīdzēju tur veikalos šķirot mantas, grāmatas nest un sakārtot plauktos. Radio dzirdēju, ka ir tādi labdarības veikali. Aizgāju, ieraudzīju Elīnu, kas tur strādā, un iedevu brilles, ko biju atnesis. Viņa man prasa – Jums tās brilles pārdošanai vai uz izsoli? Apstulbu, nesapratu, kas tā par izsoli. Viņa man izstāstīja, sākām runāties. Redzēja, ka nāku, nesu mantas un jautāja vai nevaru palīdzēt ar kādiem darbiņiem. Sākumā bija tā, ka braucām pakaļ mantām, tagad jau visi paši nes. Biju kaut kā drosmīgs. Dabūju biļetes uz Karalisko improvizācijas teātri, aizgāju apskatīties, kas tur ir, mani pat uz skatuves uzaicināja. Bija interesanti. Pat nezinu kāpēc vēl neesmu atsācis palīdzēt „Otrajā elpā”, kaut kāds slinkums. Vai slimība. Nav tāda drošības sajūta. Jāsagaida īstais brīdis un tad atkal aizies. Ilgi nav būts un tad nevar tā uzreiz, varbūt kautrīgi.

Man nav tāda mērķa, *vot* kas ir. Citiem ir dzīves mērķi. Visu laiku eju tā... plūstu kā upe. Kur pagriežos, tur eju. Pielāgojos dzīvei. Ļaujtos. Man nav tāda – kas es gribētu būt. Pat bērnu dārzā un skolā uz šo jautājumu neatbildēju. No rīta saulīte caur aizkariem spīd, ceļos augšā un priecājos par dienu.

Mūziku klausos. Hiphopu. Visādās valodās. Vienu brīdi mēs ar vienu puisi pat grupu veidojām, kaut ko dziedājām uz skatuves, braucām uzstāties, tad bija pārtraukums, viņš pa to laiku pārgāja uz metāla mūziku un es paliku bešā. Draudzība un uzticība man vispār ir tādas svarīgas lietas. Ir gadījies arī zaudēt draugu, tad ir asaras, kreņķi un durvju dauzīšana. Ļoti novērtēju draugus un kopīgos piedzīvojumus. Vienreiz mēs ar draugu bijām nolēmuši, ka jātaisa grafiti. Pirkām Latgalītē krāsu baloniņus, izdomājām, ka jātaisa Toms no „Toma un Džerija”. Naktī uz elektrības būdiņas uzzīmējām Tomu ar sprāgstošu galvu. No rīta dzirdu, viena meitene saka – klausies, mūsu rajonā ir grafiti. Saku, ka es to zīmēju. Bija interesanti, kaut kas jauns un nebijis. Turpināt gan nemēģinājām, sapratām, ka tas ir nelikumīgi un sodu negribam maksāt. Vēl man ļoti patīk pārgājieni. Bieži piedalos „Gaismas stara” divu dienu pārgājienos. Patīk man pie ugunsкура sēdēt, cept desiņas, aprunāties, izbaudīt to laiku. Bijām Gulbenē, Rēzeknē, daudz kur, bet vislabāk man pagaidām patika Kolkas ragā. Braucām ar teltīm, nomitinājāmies miestiņā pie vienas tantes un tad mēs gājām no tās vietas uz Kolkas ragu. Gājām un gājām. Gar jūras krastu.